

З жовтня секретар ЦК ВЛКСМ В. М. Пастухов прийняв делегацію представників Комуністичної молоді Чилі.

В ході дружньої розмови чилійські товариші розповіли про останні події в країні, про боротьбу КМЧ, прогресивних молодіжних організацій Чилі проти реакції і фашизму.

В. М. Пастухов розповів про широку кампанію солідарності з чилійським народом, яку проводить Ленінський комсомол, радянські молодіжні організації, заявив, що радянська молодь, вихована КПРС в дусі пролетарського інтернаціоналізму, завжди була і буде на боці героїчного чилійського народу, молоді Чилі, які борються проти диктатури військової хунти; радянські юнаки і дівчата глибоко протестують проти підготовленої розправи над тов. М. Корраланом.

Делегація представників КМЧ висловила подяку ВЛКСМ, радянській молоді за солідарність, братерську допомогу і підтримку народу і молоді Чилі. У розмові брав участь секретар ЦК ВЛКСМ Б. К. Пуго.

НАРАДА КОМУНІСТІВ УНІВЕРСИТЕТУ

Хід виконання партійною організацією Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про заходи по дальшому вдосконаленню вищої освіти в країні» був обговорений на загальних партійних зборах комуністів цього одного з найбільших вузів республіки, які відбулися 3 жовтня в Палаці культури «Україна».

У доповіді ректора університету члена-кореспондента Академії наук УРСР М. У. Білого, у виступах учасників зборів відзначалося, що колектив навчального закладу добився певних успіхів у дальшому по-

ліпшенні якості підготовки кадрів для народного господарства, науки і культури.

Комуністи університету разом з тим говорили про недоліки і упущення в діяльності вузу, намітили шляхи їх усунення з тим, щоб університет по праву став провідним навчально-методичним центром вищої школи республіки.

По обговореному питанню прийнято розгорнуте рішення.

На зборах, тепло зустрінутий присутніми, виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербіцький.

(РАТАУ).

КОЛИ НА УРОК ІДЕТЕ
У СЕРЦІ — ТРОЯНДИ ТИХІ.
ДВІ ОД ЛЮБОВІ, А ТРЕТЯ —
З ЧИЮГОСЬ ДЗВІНКОГО СМІХУ.

ЧЕТВЕРТА — ПЕЧАЛЬНА ТРИШКА,
А П'ЯТА — З ОДВІЧНИХ МРІЙ.
ПРОСТА, МАТЕРИНСЬКА НІЖНІСТЬ
ЗОРІЄ У КРИЛАХ ВІЙ.
ПЕЛЮСТКИ УСТАМИ ДОБРИМИ
СПІВАЮТЬ ПРО НАШУ ДОЛЮ,
А ДЕНЬ ПРОРОСТАЄ В ОБРІІ
ІЗ СОНЯЧНИХ ВІКОН ШКОЛИ.

ЛЕ ВСЕ ПОЧИНАЄТЬСЯ ЗАВЖДИ
ВІД ПЕРШОГО СЛОВА «ЧИТАНКИ»...
ТО СКІЛЬКИ Ж ТРОЯНД ПРО РАДІСТЬ
У ВАШОМУ СЕРЦІ, ВЧИТЕЛЬКО?

Близько двадцяти років працює на педагогічній ниві Г. Я. Вовченко. Її уроки математики перетворюються для учнів у справжнє свято інтелекту, даючи дітям найвищу насолоду — радість мислення. За успішну творчу працю Галину Янівну відзначено високим званням «Відмінник народної освіти» та «Заслуженої вчительки УРСР».

На фото: Г. Я. Вовченко на уроці математики у Павлівській середній школі.

Фото В. КОВПАКА.

ЗАВТРА — ФІНАЛ

ОБЛАСНОГО ВЕЛОКРОСУ, НА ПРИЗ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

До Знам'янки з'їхалися переможці поєдинків в районах та містах області, провідні спортсмени обласних рад ДСТ.

А завтра в місті залізничників об 11 годині ранку буде даний старт фінальним заїздам обласного велокросу.

Переможець поєдинків отримає приз газети «Молодий комунар». Три команди і шість призерів (серед дорослих і юніорів) в особистому заліку будуть нагороджені грамотами редакції. Кращі учасники велокросу преміюються передплатою на газету «Молодий комунар» на 1974 рік.

Всі — на велокрос!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ 3 1939 РОКУ.

Рік видання XIV
№ 119 (1755).

6 ЖОВТНЯ
1973 РОКУ
Ціна 2 коп.

НА ПЕРЕДОВІ РУБЕЖІ

Соціалістичне змагання за гідну зустріч 50-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна набирає розмаху серед молодих робітників нашого заводу. За підсумками минулих 9 місяців комсомольсько-молодіжна бригада імені XXIV з'їзду КПРС цеху № 2, де бригадиром Г. Шевченко, групкомсоргом Л. Печенко, по виробництву продукції вийшла на рубіж березня 1974 року. Су-

перники по змагання цього колективу, — комсомольсько-молодіжна бригада, очолювана бригадиром А. Песковою і групкомсоргом Г. Ротар, розпочали давати вироби в рахунок лютого наступного року.

В. ПОГРІБНИЙ,
секретар комсомольської організації цеху № 2 Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів.

НА ФЕРМАХ — МОЛОДІ ГОСПОДАРИ

ЗАЛИШАЄМОСЬ У КАМБУРЛІВЦІ

ТРУДОВА біографія
Віри Гуляєвої почалася в місті, на заводі. Там зустріла вона й своє щастя. Працювали молодята на совість, незабаром одержали квартиру, бажання повернутися до рідного села перемогли. І ось уже впродовж кількох років ранками, починає на ферму Віра Гуляєва. Повернувшись до рідного села Камбурлівки, довго не либіла, пішла на Онуфріївський м'ясний завод № 175 телятництва. Там трудилася її батько, мати, Чоловік, Анатолій, став працювати біля коней.

Уважно слідкує Віра за ростом кожного теляти, знає як доглядати молодняк. Для кожної тварини в неї свій раціон, в звідсі і гарні наслідки: телята швидко ростуть, прибавляють у вазі. Так, у першому пір'їччї молода телятина одержала по 720 гра-

мів середньодобового приросту від кожного теляти при зобов'язанні 670 грамів. А в серпні приріст уже становив 1100 грамів.

Добра слава крила має, — говорить народне прислів'я. Про трудові успіхи Віри Гуляєвої знають у всьому районі.

В. ГАВРИЛЕЦЬ,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

УСПІХ КОМСОРГА

Першими в колгоспі імені Димитрова Компаніївського райсму закінчили копати цукрові буряки механізатори четвертої тракторної бригади. Молодий комуніст, секретар комсомольської організації колгоспу Іван Бойко комбайном КСТ-3 за двадцять робочих днів повністю закінчив копання соподних коренів на 80-гектарній площі. Зараз він допомагає збирати цукристий товаришам із сусідньої бригади.

Успіх комсорга не випадковий. Він був кращим серед комбайнерів колгоспу і на збиранні ранніх зернових. А віджинувавши, добре підготував бурякозбиральний комбайн і тепер ударно трудиться на плантації цукристих. З кожного гектара збирає в середньому по 270 центнерів.

В. КОБЗАР,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

передплатуйте
обласну молодіжну

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА КОМСОМЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНУ ГАЗЕТУ «МОЛОДИЙ КОМУНАР».

1974 рік — ювілейний. Сповнюється 50 років присвоєнню комсомолу імені В. І. Леніна. На сторінках газети систематично висвітлюватиметься підготовка до цього свята. Комсомольські активісти ділитимуться досвідом своєї роботи. Ці матеріали друкуватимуться під рубрикою «Орієнтир комсомольської дії». Продовжить роботу клуб «Господар».

У розпорядженні школярів та піонерів будуть їхні «Вітрила» та «Бий, барабан». Матеріали на моральні теми об'єднуватимуться під

рубрикою «Мораль: честь і життя», про проблему важковиховуваних — «Увага, підліток».

Друже! До кінця передплатної кампанії залишилось мало часу. Оформити передплату ти можеш у будь-якому відділенні зв'язку, листонош та громадських розповсюджувачів преси.

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА «МОЛОДОГО КОМУНАРА»: НА РІК — 2 руб. 40 коп. НА ПІВРІК — 1 руб. 20 коп.

РЕПЛІКА

НА ЗАНЯТТЯ...
ПІД РОЗПИСКУ

Першого жовтня в колгоспі імені Куйбишева до занять, здавалось, було все підготовлене. Хвилювався пропагандист. З нетерпінням чекали і ми разом з секретарем райкому комсомолу Володимиром Шарпарем, коли аудиторія заповниться колгоспною молоддю.

Проте чекали дарма. Того вечора так ніхто з молодих виробничників на заняття й не з'явився. Секретар комітету комсомолу Леонід Ілляшов виправдовувався: «Я ж усіх попередив».

Після того, як остаточно переконалися, що заняття зрвано, перенесли його на наступний день. А щоб комсомольці такій зйнятись, вирішили разом з адміністрацією забезпечити якусь розписку.

Чи розписка поділає, чи що інше, але наступного дня редакцію нашої газети повідомили, що заняття таки відбулось.

І все ж факт стопроцентного зриву першого уроку в гуртку «Основні економічних знань» ми вирішили не замовчувати. Бо свідчить він багато про що. І в першу чергу, про велику прогалину у внутрішнішній роботі комсомольської організації. По-годуємо, що повністю скласти винуватця на плечі Леоніда Ілляшова було б неспішно. Він секретарем тут всього тижня. Але ж про яку виховну роботу комсомольської організації за минулий звітний період можна говорити, якщо трапляється такий ганебний випадок?

Думається, що тут є над чим поміркувати і комітету комсомолу, і працівникам райкому комсомолу, і правлінню колгоспу.

М. МІКЕЛЬ,
спецкор «Молодого комунара».
Новоміргородський район.

ПЕРЕВІРЯЄМО ХІД ЗМАГАННЯ

«ВАЛЕНТИНО, задрасуй! Переді мною твій лист. Правду кажучи, дуже заздрю, що тобі випало щастя побувати на X Всесоюзному фестивалі молоді та студентів у Берліні. Ця поїздка, певно, цимого залишиться у серці та пам'яті».

А тепер коротко про нашу роботу. Я — бригадир комсомольсько-молодіжної бригади. Чудовою четвіркою наліплюють нас у комбайновому цеху, і цим не тільки пишаємося, а робимо все, щоб ніхто не сумнівався у влучності характеристик.

Дегали для зернозбиральних комбайнів, котрі виготовляє бригада, ідуть у всі куточки Країни Рад, на експорт. Дружба, уміння розуміти з пізнього одне одного допомагають нам жити однією сім'єю. Вже тривалий

час кожен з нас носить звання ударника комуністичної праці. За високі показники в змаганні вручено перехідний Червоний прапор ЦК ВЛКСМ і Міністерства тракторного та сільськогосподарського машинобудування СРСР. Ми прагнемо високопродуктивною працею зайняти цей прапор у бригаді на завжди.

У кожного з нас є заповітна мрія, в для всіх спільна — підвищувати свої знання. Вчимося, хто у технікумі заочно, хто після роботи у вечірніх школах робітничої молоді. Не обмежимося, звісно, середньою освітою. Наближаються 50-і роковини Великого Жовтня. Ми вирішили зустріти найвизначніше свято нашої Батьківщини новими трудовими успіхами. Три дні працюватимемо на зеконномленій у цьому році сировині. Вже провели підготовчу роботу, щоб здавати

всю виготовлену нами продукцію тільки як союської якості.

Наше підприємство у Люберцях — одне з найкращих. Машина заводу імені Ухтомського призначена для заготівлі кормів. Одна з марок сіножаток удостоєна Державного знака якості. Виготовляємо самостійно комбайни для збирання цукрової тростини на замовлення братньої Кубі, збільшуємо виробництво спідосозбиральних комбайнів «Викр».

Знати, як працюють, вчаться, відпочивають твої колеги на споріднених підприємствах у братніх радянських республіках — це завжди цікаво. Тож чекаємо наших гостей.

З найкращими побажаннями успіхів у праці та щастя в особистому житті — Клавдія Кузнецова».

ЛИСТ
ІЗ ПІДМОСКОВ'Я

досвідом друзів. У свою чергу розповіли про творчі здобутки свого колективу.

Зараз делегати звітують про поїздки в Підмосков'я. За підсумками першого пір'яччя ухтомці по більшості техніко-економічних показників випередили червонозорівців у змаганні двох колективів і здобули першість. Все цінне, що є нині на заводі імені Ухтомського, буде впроваджено на «Червоній зірці». Йдеться, насамперед, про впровадження НОП у механоскладальних і ковально-пресовому цехах, а також про нову форму гласності змагань.

Ухтомці практикують трудові звіти учасників змагань перед колективами за структурою — робітники і бригадири звітують про хід і підсумки виконання своїх зобов'язань на зборах бригади; майстри — на засіданнях цехових комітетів профспілки і на зборах колективів змін; начальники цехів, відділів заводоуправління — на розширених засіданнях комітетів профспілки підприємства та загальнозаводських зборах.

Ця НОВА форма народилася в ухтомців після глибокого вивчення доповіді товарища Л. І. Брежнєва «Про п'ятидесятиріччя Союзу Радянських Соціалістичних Республік». Трудові звіти — практичний висновок про те, що соціалістичне змагання потребує не лише активної підтримки та заохочення передовиків, але і вивчення тих, хто відстає або відстає недостатньо добросовісно. І робити це слід публічно, гласно, щоб люди знали не лише про тих, хто працює з повною віддачею сил, але і про тих, хто працює з прохолодою, без напруження.

Валентина Перекожук, як і інші ініціатори листування з ухтомцями, взялася нині за активне впровадження досвіду робітничого колективу з братньої Росії та передачі власного досвіду друзям по змаганню.

М. ДОБРІЙ.
м. Кіровоград.

«ЗЕМЛІ СВОЄЇ
БУДІВНИЧІ»

● ЯКЩО НА ПОДВІР'І
КІЛЬКА ДЕРЕВ —
ПОСАДИ АЛЕЮ, ЯКЩО
ПОРУЧ ЛІСОК —
ВИРОСТИ САД.
ЦЕ ТВІЙ ОБОВ'ЯЗОК,
ПІОНЕР!

З кожним роком наше рідне місто стає все ширшим — піднімаються багатопверхові будови, ширшують вулиці. Зелениють парки і лісосмуги. Навесні і влітку Кіровоград акривають яскраві килими квітів, від спеки його захищають кристалі крони дерев.

А прийде осінь — минають зір золотаним листом. Та вся ця краса потребує турботливого і щирого догляду. Погляньте: простягають гілочко-ручечка до сонця молоді деревця, посажені минулого року. А поблизу — нові ямки чекають саджанців. Та посадити дерево — тільки половина справи. Його треба виростити. Вчасно полити, обкопати, пообрізати сухі гілки.

Міський комсомольський штаб «Юність» і піонерський «Салют» вирішили провести трудову операцію комсомольців і піонерів шкіль міста — «Землі своєї будівничі». Штаби звертаються до молоді міста із закликом — «Всі на озеленення!». Парки, сквери, вулиці чекають на вас! Всі комсомольці і понери міста повинні включитися в проведення трудової операції.

Вона присвячується 50-річчю з дня присвоєння піонерській організації і комсомолу імені В. І. Леніна. Тож саджайте дерева, дивіться їх. Вони — краса нашої землі, наші зелені друзі.

О. ДАВНІДОВА,
методист Кіровоградського Палацу піонерів.

ЗАВЕРШУЮТЬ ТРЕТІЙ,
ВИРІШАЛЬНИЙ

А НИВИ—
ДО ГОРИЗОНТУ

КОМБАЙНИ ЛЕГКО ВРІЗАЛИСЯ В СОЛЯШНИКОВУ НИВУ. ЗА КЕРМОМ ДОСВІДЧЕНІ КОМБАЙНЕРИ В. КОВАЛЕНКО, Г. ДЕМЧЕНКО, В. ПОЛЬОВИЙ. ЗАКІНЧИЛИ ЗБИРАТИ СОЛЯШНИК У ДРУГІЙ БРИГАДІ. ВОНИ ПОСПИЛИ НА ДОПОМОГУ СВОЇМ ТОВАРИШАМ ІЗ ПЕРШОЇ.

Радо зустріли тут механізаторів. Адже відразу поживались трудове суперництво між екіпажами і тон у змаганні задають молоді. Комсомольці Володимир Коваленко при нормі 10 гектарів, скошує соляшник на тринадцятигектарній площі. Не відстає від нього і молодий комбайнер Г. Демченко. Щозміни з бушкерів своїх комбайнів вони вивантажують до кузовів автомашин по 250—350 центнерів соляшничкового насіння.

На фото: агрегат на полі; йде вивантаження насіння. Фото Ю. ЛІВАШИНКОВА.

Колгосп «Заповіт Ілліча», Олександрійський район.

І НАША ДОПОМОГА

Не вперше виїжджаємо ми, учні Кіровоградського технічного училища № 1, на допомогу колгоспникам. У розпалі «другої жнива» — збирання соляшнику, кукурудзи, цукрових буряків. Втішні вісті надходять щодня з різних господарств, де трудяться учні нашого училища. На 120—140 процентів виконують денну норму.

Групи «Р-64» і «Р-65» працюють у колгоспі імені Мічуріна Кірово-

градського району. Добре трудяться учні: по дві норми дають за день. Та це успіх не лише наших юнаків і дівчат, а й правління колгоспу. Бо завчасно було підготовлено гуртжиток, квартири. Є де відпочивати й займатися спортом. А в колгоспній їдальні так смачно й калорійно годують!

П. ІВАСЕНКО,
учень Кіровоградського ТУ № 1.

Розповім про Батьківщину...

До молодого колеги, як правило, в педагогічному колективі ставляться доброзичливо. І не лише тому, що перші кроки людини кінце потребують підтримки, а й, дбаючи про майбутнє, значно легше навчити, ніж переучувати. Радіють, помічаючи, як поступово входить упорашня студентка у ритм шкільних буднів, як проростають перші пагілки її педагогічного вміння.

А втім, порівнюючи уроки молодих учителів, нимоволи себе запитуєш: чи завжди рівень успіху в такій справі, як навчання й виховання, прямо залежить від стажу? Чи завжди лише досвідчені вчителі навчають молодих і ніколи нічого не запозичують у них?

Мабуть, ні. Бо творче держання, поступ, — ось що випає справжнього педагога. ...Із наростаючою емоційністю звучать уривки українських народних пісень: «Ой, чого ти, земле, молодіти стала», «Заповіт нам рідний Ленін», «Наш Дніпрельстан». Читалька української мови і літератури середньої школи № 4 м. Кіровограда Надія Липченко вдумливо розповідає, а в уяві п'ятикласників постають картини відбудови народного господарства, роки перших п'ятирічок, успіхи соціалістичного будівництва, тяжкий період Великої Вітчизняної війни, наше сьогоднішнє, велич безсмертного Леніна...

Розповідь супроводжується музичним оформленням. Учні мріють, розповідають вірші, знайомі з дитинства.

...Другий рік навчаються школярі в Надії Марківни і звикли, що після розповіді неодмінно будуть запитання. А високу оцінку й схвалення заслужать відповіді самостійні, побудовані на власних роздумах. Всі уважні, зосереджені.

На дошці заздалегідь закріплено репродукцію картини художника І. Вербицького «Дні-

прогес». Тепер цей відомий на всю країну перистол енергетик потрібно порівняти з більш потужними гідроелектростанціями, які споруджені в наші дні. Через одну — дві дитини діти готові вголос висловити свою думку, підтримати чи заперечити виступ товариша.

Вчителька відкрила широкий простір для активізації мислення, прагне навчати самостійно здобувати знання, аналізувати та й чи картину у єдності форми й змісту, не заучувати, а усвідомлювати.

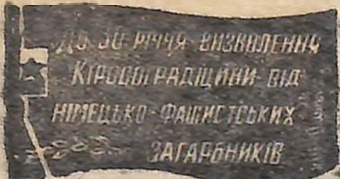
У ПЕДАГОГІЧНІЙ СПАДЩИНІ, залишеній нам вченим-педагогом, нашим земляком Василем Олександровичем Сухомлинським, викарбувані слова, що методично вірно, цікаво побудований урок на будь-якому етапі навчання є необхідною умовою підвищення його якості, а отже, і активізації розвитку учнів. І, треба визнати, що саме в молодших і середніх класах початкувочі педагоги досить часто показують добрий приклад.

Безумовно, що не всі учні вдало відповідають, не відразу засвоюють чи розуміють матеріал, що пояснює вчителька. Але Надія Марківна, ставлячи додаткові запитання, впевнено веде школярів до знання. Успіх кожного уроку зумовлений працьовитістю: багато її старання готуватися до занять, шукати і знаходити, добирати факти і завдання, вмінти інтенсивно працювати на уроці і економити час.

Забезпечити розумовий розвиток дитини, виростити справжнього лєнінця, активного будівника комунізму в нашій країні — так розуміє своє призначення молода вчителька, комсомолка Надія Липченко.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
наш позаштатний кореспондент.

Вчитель мій...

Юрій МАТІВОС

ВИЗВОЛИТЕЛІ

3. За батьківським наказом

На берегах Волги, в артилерійському полку 13-ї гвардійської стрілецької дивізії почав свій бойовий шлях комсомолец Закій Шайморданов. У суворі дні Сталінградської битви він вперше знищив фашистський танк. Перемога на Волзі окрипила артилериста-навідника, зробила його стійким, досвідченим солдатом. Почалася битва на Курській дузі. Тут знову виявилась майстерність внищувача ворожих танків Закія Шайморданова.

В одному з боїв сімнадцять ворожих танків і сім бронетранспортерів з піхотою рушили на позицію гвардійців. Гула земля від скреготу сталених потвор, здригалася повітря.

— Помремо, але не відступимо з зайнятих рубежів, — завернувся до товаришів Закій і зробив перший постріл. Ведучий фашистський танк замах на місці. Чорні клуби диму піднялися в повітря. Знову прегримів постріл, другий, третій. Ще один танк зупинився перед позиціями артилеристів. Гітлерівці хотіли переманити гвардійців, пішли в обхід. Шайморданов швидко розвернувся гарматою в бік і зустрів ворога вогнем. Бій тривав кілька хвилин і закінчився перемогою мужнього радянського артилериста, який знищив чотири ворожих машини.

Не раз після цього Закію доводилося зустрічатися з німецькими танками, і завжди він показував в бою вміння, мужність і високий моральний якість.

5 січня 1944 року п'ятдесятихвилинною артилерійською підготовкою почалася Кіровоградська наступальна операція.

У перший же день наступу радянські війська прорвали оборону ворога і наблизилися до міста. Намагаючись зупинити рух наших військ, фашисти вранці 8 січня навели танками, піхотою і авіацією сильний контрудар по правому флангу 5-ї гвардійської армії. Заважалися запеклі, кровопролитні бої.

Особливо тяжко доводилося артилеристам. На їх позицію рухалася ворожа піхота при підтримці танків і бронемашин. Сьома батарея була поставлена в засаду на північній околиці міста. 9 гітлерівських танків і 14 бронетранспортерів наближалися повним ходом. Коли сталеві громзди підійшли на 150—200 метрів, артилеристи відкрили сильний вогонь. Фашисти також обстріляли батарею. Обслуга першої гармати вийшла з ладу. Живими були тільки командир гвардії сержант Швецов і навідник гвардії молодший сержант Шайморданов. Фашисти почали оточувати їх. Шайморданов прицілювався і вистрілював. «Тигр» різко зупинився, охоплений полум'ям. Через декілька секунд прегримів другий постріл, і ще одна ворожа машина спалахнула. Така ж доля чекала і бронетранспортерів. Крім того, перед позицією артилеристів знайшли собі могили понад п'ятдесят гітлерівських вояк. Під кінець дня ворог, втрапивши всі свої резерви, почав повільно відступати.

Тоді на вогневу позицію Шайморданову принесли лист з Татарії: «Воюй, синку, ще краще і приїжджай додому героєм». — писав батько. Цей наказ Закій виконав. Він прославив своє ім'я на ратному полі в жорстоких боях з ворогом.

На бойовому рахунку артилериста 24 знищені танки, 18 бронетранспортерів, 21 гармата та багато іншої техніки і живої сили ворога.

4. Зв'язківці йшли попереду

Родом Олександр Ярославцев з села Дебесі Удмуртської АРСР. Працював колгоспним кіномеханіком, потім воював на Ленінградському фронті. Як здібного зв'язківця його призначать командиром взводу і в травні 1942 року направляють на Північно-Кавказький фронт. Вже в перших боях він зарекомендував себе досвідченим командиром, ініціативним і сміливим.

У липні 1943 року військова частина, в якій служив лейтенант Ярославцев, була включена до складу військ 2-го Українського фронту. Йшла підготовка до форсування Дніпра. Напряжені пересни армії вийшли до річки і відразу ж почали переправу. Взвод Ярославцева був серед передових атакуючих частин. Перед ним стояло завдання встановити і підтримувати зв'язок через ріку. Зв'язківці телефонного зв'язку гвардії лейтенанта Ярославцева блискуче виконали наказ — вони на дві години раніше строку встановили зв'язок з частинами, що билися з ворогом на правому березі Дніпра в районі села Кучаєво. Тут, на захопленому у гітлерівців плацдармі, в перерві між боями, Олександра прийняли в партію.

Бой на правобережжі не припинявся ні вдень, ні вночі. Гітлерівці намагалися викинути наші частини назад, до Дніпра, та радянські воїни розширили і зміцнювали плацдарм. У цих умовах важко доводилося зв'язківцям — треба було підтримувати постійний зв'язок між командним пунктом полку і передовими частинами, а телефонний кабель рвали кулі і снаряди. Лише 3 жовтня Ярославцев трічі заповів наводна зв'язок, особливо під погнем ворога ліквідував п'ятдесят порпів на лінії. Крім телефонної апаратури, часто доводилося братися за автомат і вступати в двобій з гітлерівцями.

В один з моментів бою група фашистських автоматників прорвалася через нашу оборону і зустрілася віч-на-віч із зв'язківцями. Комуніст Ярославцев не розгубився: він миттю вихопив дві гранати і кинув їх у гітлерівців. Наслідуючи приклад командира, зв'язківці відкрили вогонь з автоматів. Не витримавши натиску гвардійців, фашисти відступили.

Відвага і мужність радянського офіцера при виконанні бойового завдання допомогли нашим підрозділам утримати завойований плацдарм.

Закінчив війну Олександр Ярославцев командиром рот зв'язку, а в жовтні 1945 року демобілізувався і повернувся в рідну Удмуртію.

(Далі буде).

Продовження Початок в газеті за 4 жовтня а.р.

Вчителю мій...

Скільки вчителів у твоєму житті, та все ж найчастіше згадуєш свого першого наставника, чия рука напчила писати найрідніші слова «мама», «Вітчина»...

І ось зараз, за кілька кроків до свого першого самостійного уроку мимохід думаш — «а чи гідний я буду свого першого вчителя, чи гідно понесу в широкій світ знав благородство своєї почесної професії?»

Поки що я студент, та мине кілька місяців і переді мною — дорога в самостійне життя, сповнене труднощів і радощів моєї професії. Власне, вже зараз іду стезкою до цієї дороги самостійного вчителювання, і на ній зустрічаються перші несподіванки, труднощі, радості...

Зараз у студентів-практикантів перша проба своїх власних сил, знань, перевірка того, чи не помилився, окреслюючи свій життєвий шлях професією вчителя. Зараз у студентів практикантів в школах. Урок — творча лабораторія, а кожен вчитель і наставник, і експериментатор, і, разом з тим, людина, яка шоразу перевіряє себе.

Перша вчительська привела тебе в крайню знань, навчила розуміти світ. А чи не своїм інститутським вчителям, серед яких з любов'ю і повагою хочеться згадати Л. М. Кіліченко, В. К. Чернецького, Е. С. Регушевського, В. Л. Омеляненка, А. П. Бойчука, ми зобов'язані тим, що колись далеко, багато в чому непізнана професія стала близькою і зрозумілою. Семе завдяки своїм наставникам ми ніби заново, на все життя, полюбили і зрозуміли цю неспокойну професію.

Коли сидиш на уроці вчителя Кіровоградської СШ № 3 Якова Івановича Козулі, здається все легко і просто. Вчитель у спокійній, логічній послідовності ставить учням запитання, подає новий матеріал. Та скільки за цією зовнішньою спокійною розмовою — праці, пошуків. Все це підчуваєш на собі після першого власного уроку, епізод з якого пам'ятатиму все життя.

Почався урок. Зайшов до класу, привітався. Опитування йшло ніби добре, але бачу, що учні про щось пере-

шпигуються між собою, пирскають в кулак. А потім один з них не витримав, та й запитав, прямо отак, посеред уроку: «А як вазе ім'я та по батькові?». Я, не збагнувши цього запитання, продовжував викладати новий матеріал, не чув власних слів, гарячково думуючи: «А що далі? Хоч би чого не забути». І лише коли втретє учень повторив запитання, а по класу пройшов смішок, я зрозумів суть запитання і згадав, що забув представитися.

«Ото урок, так урок, навіть ім'я власне забув», — жартували потім студенти-колеги. А після, вислухавши його аналіз, обміркувавши, на самоті — набуваєш спого, поки що мізерного, досвіду. Потім другий урок, третій, четвертий...

І починаєш відчувати успіхи, переконуєшся, що і запитання на цьому уроці були більш глибокими, і контакт з класом став тіснішим, ніж на попередніх.

Але провести урок це ще не все. Адже ти класний керівник. Потрібно, дотримуючись педагогічного такту, знайти

дорогу до душі кожного учня, поговорити з ним, вияснити недоліки у підготовці до уроків, а в разі потреби, допомогти.

Незабаром закінчується наша практика. Ну, що ж, осінь — пора підсумків не лише на полях, але і в нас, студентів-практикантів. І коли щедрі для тебе ця осінь, коли вагомий твій творчий дорожок, значить ти добре склав свій перший вчительський екзаме́н.

А. КОВИРЬОВ,
студент-випускник Кіровоградського педінституту ім. О. С. Пушкіна.

УРОКИ, ЯКІ ПОПЕРЕДУ

РОЗДУМИ СТУДЕНТА, ДЛЯ ЯКОГО ЦЕЙ ДЕНЬ — ТЕЖ СВАТО

«ПРИРОДА: ти»

Яких тільки квітів, трав, дерев не зустрієш тут! Скільки пернатих гніздиться в їх глибоких, сисуючи навколишній світ грайгоном! На росяних стежках можна зіткнутися з прудконогим зайцем чи з флегматичним колючим їжаком. У верхів'ях дерев стрекочуть сороки, кують зозул, плачуть іволги... Чарівні лісові масиви з довгими тілистами коридорами так і кличуть до себе!

До цього лісового дла — п'ятого кілька кілометрів. Варто покинути на годину міські квартали, проїхати до кінцевої зупинки «десятого» автобуса, «форсувати» залізничну колію, і ви опинитесь перед одним з відрізків кількостотектарної лісової балки. Вона ніби гігантський келих з настоем золоті осіні, перемитої дощами.

Це — своєрідний заповідник краси і тиші. Ніхто не лишається до

цеї байдужим. Багато хто полює на її з раннього дитинства на все життя. Балка прекрасна й весною, і літом, зимою й восени. Тут добре мандрувати ясної днини і наслухатись тихий шепіт дощу, милуватися фантастичними барвами місячної ночі і слухати, як гуляє вітер у верхів'ях. Вона немірно багата. Лісова балка. Щедро дарує людям квіти й гриби, терпкий терп і запашну іяпшину, дикі груші і агрус, лікарські трави і цілюще повітря. Вона дарує людям більше — бадьорість і чудовий настрій, постійне відчуття краси. За це ми любимо цю перлину природи Кіровоградщини і дбаємо, щоб вона була ще прекраснішою.

М. НОЖНОВ,
позаштатний інспектор Кіровоградського товариства охорони природи.

Після виступу „Молодого комунара“

«СПЛЯЧКА НА ЗАВОДІ ЧЕРВОННИЙ ЖОВТЕНЬ»

Так називалась критична кореспонденція, надрукована в «Молодому комунарі» за 11 вересня.

Як повідомив редакцію секретар комсомольської організації заводу Л. Берестовенко, критика в статті правдива. На звітно-виборчих зборах роботи комсомольського бюро і особисто секретаря Ю. Козирга було піддано різкій критиці.

Для усунення недоліків і поліпшення роботи комсомольської організації вирішено ряд організаційних питань. «Комсомольський прожектор», стінна преса нададі регулярно висвітлюватимуть хід виконання взятих соціалістичних зобов'язань, перевірятимуться і підбиватимуться підсумки їх виконання.

«МАРАФОНЦІ... МИМОВОЛІ»

Під таким заголовком в номері «Молодого комунара» за 8 вересня було надруковано критичну замітку. В ній йшлося про незадовільну роботу відділу робітничого постачання комбінату «Кіровоградважбуд» по організації харчування робітників.

Як повідомив редакцію виконуючий обов'язки начальника ВРП тов. Савицький, факти, наведені в статті, мають місце.

Зараз буфет комбінату «Буддеталь» забезпечується продуктами із найближчої їдальні. Перебій у постачанні немає.

Т. М. Сандул, яка виконувала обов'язки завідувачої виробництвом їдальні, понижено в посаді.

ЯНТАРНИЙ КЕЛИХ

ОСЕНІ

На фото: мешканці Лісової балки:

- ІЖАК.
- СОЛОВЕЙ.
- ЯЩІРКА.
- ДАРУНОК ОСЕНІ — ГРИБ.

САТИРИЧНО-
ГУМОРИСТИЧНА
СТОРИНКА

«НЕ МОРОЧТЕ НАМ ГОЛОВИ...»

Це ніби дрібниця.
Але ж ні...

...Беру запламовану кофтинку і їду з Черемушок на приймальний пункт фабрики хімчистки, що коло обласної друкарні. Замовлення приймач дівчина і каже:

— Сьогодні 7 вересня. Прийде через десять днів, і все буде готове.

Приходжу. А мені знову:

— Нема вашої кофтини. Ще десять днів чекайте.

Чекаю. І навідуюсь на приймальний пункт аж 2 жовтня. Дівчина починає нервувати:

— Що мені з цими пенсіонерами робити? Ходять та й ходять...

На виручку дівчині з'являється молодий чоловік:

— Не морочте нам голови, бабо. В нас і без вас роботи повно.

І все ж віднайти мою кофтинку. Але я не впізнала її — скручена, зім'ята, як мийка.

— Оце?

— Ні. Я такої не візьму.

— Ну, дзвоніть на фабрику. Ось вам телефон. Подзвоніть, а мені у відплату:

— Приїжджайте до нас. Тут вже якимось виписуємо нашу кофтинку.

Я знову не згоджуюся з такими «привілеями» і повертаю свою річ дівчині. На мій квітанції вона знервовано пише: «Повернено 2.X.73».

— Ідіть собі, нам ніколи.

Інші замовники, що слухали цю розмову, посміхувалися:

— Оце так послуги!.. Ми теж не раз приходимо сюди і йдемо ні з чим.

Т. СЕМЕНЮК,
пенсіонерка.

м. Кіровоград.

ПРО СИР „ГОЛЛАНДСЬКИЙ“ ІЗ НОВОАРХАНГЕЛЬСЬКА

Новоархангельський сирзавод в основному забезпечує потреби любителів сиру. Часто працівники заводу і особисто його керівники заходили в магазини, щоб помилуватися, як гарно вишукувалася їхня продукція на полицях. Сир «Голландський», «Степовий» приємно милував око. І вони були не проти того, щоб всі любителі сиру впізнавали їх на вулиці, так як, скажімо, популярних центрфорвардів.

Та скільки не стояли творці сиру «Голландського» і «Степового» біля прилавку, напрошуючись на комплімент, — їм тиснули руку лише шкільні товариші і найближчі знайомі. Безумовно, така ситуація могла розстроїти будь-кого. Та не працівників сирзаводу. Вони навіть у такій ситуації продовжували поважати і навіть любити всіх, хто в обідню перерву виїмає із заготовленого жінкою згортка сир «Голландський», а чи «Степовий».

І на Новоархангельському сирзаводі, який підлягає обласному управлінню молочної промисловості, вирішили не сидіти, склавши руки. А удосконалюватися, рости, дивувати споживача. Тут логічно мислили так: об'єкт споживання завжди цікавиться авторами виробу. А значить — забезпечені листи на адресу сирзаводу, в яких подяки і побажання вдячних любителів сиру.

Скажімо, на згаданому виробництві перепадали люди романтичної настрою, лірично розслаблені. І вони ніяк не могли встояти проти такої амапавої асоціації: смак сиру «Степового» наблизти до

справжнього новоархангельського сиру, і хоч жоден з ліжесерно-технічних працівників заводу не був у відраженні в Голландії — їм закартіло надати сиру «Голландському» смакові якості «далекого Північного моря».

І пішли в роботу полби і пробірні. А в магазини потекла продукція, яка вийшла на думку десного, на славу. Так думали на заводі, щоденно усією громадою очікуючи поштарку з листами-подяками.

Дійсно, продукція Новоархангельського сирзаводу здивувала покупців, а ефект роботи творчої фантазії був вражаючий. Сир «Степовий» мало чим відрізнявся від степового полину під Надлаком, а сир «Голландський» розсипався на зубах, як сухий пісок з пляжів згаданого вище моря.

Дуже здивувалося і керівництво сирзаводу, коли дві партії продукції забракували і вираховували в прибутку державного бюджету 11 тисяч карбованців. До того ж знято з плану 12,1 тонн сиру на суму 28,8 тисяч карбованців. От до чого може довести бажання популярності.

Тепер слава прийшла до Новоархангельського сирзаводу. Але не та, про яку мріялося...

І. КОРСУНСЬКИЙ,
старший інженер лабораторії Держнагляду Держстандартів СРСР.

У САМІСІНЬКОМУ центрі Устинівки стоїть велика будова. Стоїть без вікон, без дверей, і навіть без даху. Це колишній Будинок культури, який згорів рік тому. Чи то хтось необачний кинув недопалок не туди, куди слід, чи, може, коротке замикання електропроводів...

Поруч невдовзі з'явився новий типовий Будинок культури. І знову вечорами — танці, спів. Думали і спортсмени мати тут приставище. Аж за положенням в кожному новому Будинку культури повинні бути спортивні зали.

РЕКОНСТРУКЦІЯ ПО-УСТИНІВСЬКОМУ

Та місцеві керівники вирішили по-іншому: «Навіщо привозувати спортивний зал? Он же є старе приміщення. Згоріло тільки дерево, а фундамент на місці, стіни — теж. Зробимо проект реконструкції — і ось вам справжній палац спорту. Хай не такий як в Луїзіанах, але буде спортивний зал, будуть підсобні приміщення, які цілком влаштують фізкультурників...».

Раділи спортсмени. Вже й план полого масового наступу на передові фізкультурні позиції склали. А тут і технічна документація підоспіла: вартість перебудови колишнього Будинку культури становила 46 тисяч карбованців.

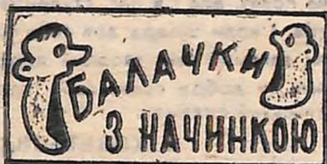
Отже, є надія. Завезуть будівельники матеріали, комсомольські й фізкультурні активісти створять ударні загони, візьмуться гутом — все зроблять.

І ось я через рік приїхав в Устинівку. Сподівався побачити хоча б риштування. Але що це? Обгорілі балки так і звисають над стінами, приміщення захаращене, он упала ще одна балка.

Тихо і сумно... Треба готуватись до складання нормативів ГПО, треба створювати

ти спортивні секції, слід визначати графік роботи фізкультурників у зимові дні. Але де? В Устинівці навіть немає стадіону. А в центрі селища стоїть обгорілий будинок, як пам'ятник безгосподарникам, як спортивний коментар про трепування, які відбудуться ще не скоро.

В. СУРЖАН,
начальник оргвідділу облспорткомітету.
с. Устинівка.

ЛІНІЯ НАДВЕРДИЛАСЬ...

Ні, я не помиляюся, номер телефону 2-34-33 набираю вже третій раз. А в трубку суцільне гудіння. На четвертий раз хтось «пробрався» в мою трубку:

— Єлка, чуєш? Дзвоню від поштамту. Чобітки тобі дістала перламутрові. Тридцять шостий.

— Тісні.

— Продавщиця на товчущій. А наприкінці місяця роздобудемо підходящі. То як? Егері, бо я вже й «на могорич» дала знайомій продавщиці.

Я все ж намагаюсь «прорватись» туди, куди дзвоню:

— Ало, ало мене чуєте? Дівчина від поштамту:

— О, якась бестія підслухує. Ти що, знову свій номер комуєш давай?

— Лінія надвердилася... Це тітка в нас, в Кіровограді, так може бути. От тобі й телефон...

«НЕМОВЛЯТ НЕ ВОЗИМО...»

На зупинці таксі розтривожений молодий батько:

— Мені треба в пологовий будинок. Синочок народився, забираємо додому.

— Там треба стояти півгодини. Так план не виконаю.

А поруч:

— Везіть на дачу. Даю трояка.

— Поїхали.
(Записано на міській зупинці в Олександрії).

НА СТАДІОНІ

Тільки-но на стадіоні СК «Зірка» закінчилися змагання гандболістів «Спартак». Були призері, були останні. А в перерві між іграми:

— То що, хлопці, підемо вдаримо по двісті?

— А тренер?

— Беремо з собою. Він скерує краще.

ГАРАНТІЯ

Після довгих перипетій, він, нарешті, давав дружині обіцянку:

— Гаразд, до святків я її, окаянну, і в рот не братиму. Став мені щоранку за це могорич: я до вечора не шукатиму забігалієки. Це — гарантія...

(Записано в під'їзді).

ПОРАДА СИНА

— Тату, га, тату, навіщо ми тримаємо ялову корову?

— На паровому полі земля теж один рік не дає врожаю. А потім ужинок одвічі більший.

— То давай ялівку погодуємо десять років. Вона потім діжку молока щодня даватиме. І про тебе в газетах напишуть.

— Вже написали за 40 ялівок, що на нашій фермі.

— І премію дали?

— Готують...
(Записано в Новгородківському районі).

М. КРОКУН.

м. Кіровоград.

СМІЙТЕСЯ — НЕ БІЙТЕСЯ!

НАШ КОНКУРС

ДРУГИЙ ТУР

1. Одного разу в Лозуватському Будинку культури Ульяновського району на передньому ряду під час кіносеансу сиділо кілька підлітків і реготали:

— Оце цілюються. Як в кіно!

А на задньому ряду сиділо троє п'яних:

— Що за шум? І задрімати не дають.

Де ж в цей час сиділо завідуючий Будинком культури Василь Гасіда? І де взагалі він буває, коли хлопці і дівчата приходять до клубу та й бенкетяться? Що це за діло: концерти тільки перед оглядами в районі готуються. Змістовних виступів для молоді немає. Нині ж нагорода для тих, хто прийшов сюди — танці в сім класі...

Для участі в конкурсі запрошуємо працівників Ульяновського районного відділу культури і райкому комсомолу. Хто припускає найкращий варіант назви стилю роботи лозуватських культурармійців?

2. Кіровоград. До 8 години ранку залишається 15 хвилин. Мчать тролейбуси №№ 2, 3. Минають зупинки «Автовокзал», «Друкарня».

Пасажири в розпачі: «Та станьте ж. Я на роботу вапніуюсь». Водій спок: «Чекайте наступного тролейбуса. Він порожній...».

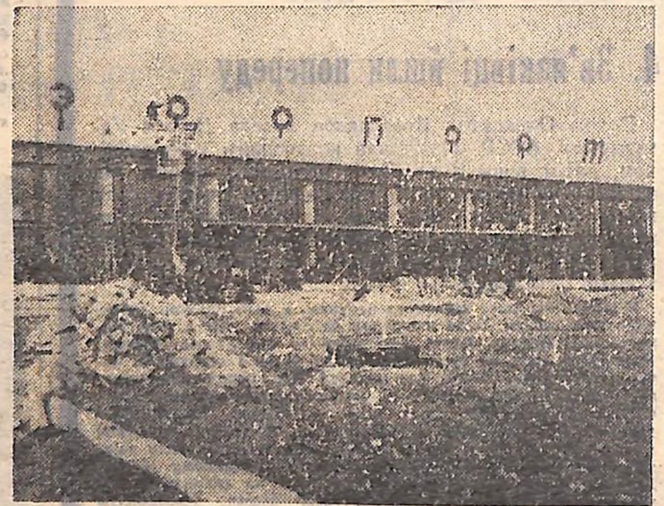
Читачі пропонують: «Може слід ввести ще одну посадку — хай хтось контролює керівників тролейбусного управління і виписує, як вони контролюють роботу своїх контролерів...».

Які ще будуть пропозиції?

3. Ще п'ять років тому в Кіровограді почалося спорудження нового аеробокзалу (фото вище). Останній раз будівельники управління «Цивільбуд» пообіцяли:

«Об'єкт здамо у вересні 1973 року». І кіровоградці спішили на новосілля. Прийшли, а там — вирішують, що пообіцяти надалі.

Яке ж найоригінальніше виправдання можна вигадати, щоб все-таки повірили обіцяльникам?

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

«А КРАЙНІ БУЛИ... ВДОМА»

Під таким заголовком в номері газети за 13 вересня була надрукована кореспонденція про подвиги велосипедистів за програмою обласної спартакіади міських, селянських та сільських Рад депутатів трудящих. Відзначалося, що спортсмени Світловодська, Онуфріївського, Голованівського, Маловисківського та Вільшанського районів навіть не прибули на ці змагання.

Відповідь ми отримали лише з Онуфріївки. Голова

районного спорткомітету тов. Спасов повідомляє, що «Команда району не взяла участі в поєдинках через відсутність спортивного інвентаря: спортивних велосипедів і велосипедів». (З відповіді, до речі, не ясно, а чи є там насправді команда велосипедистів).

Далі А. Спасов пише: «За рекомендацією РК ФК і спорту в райвиконком внесено пропозицію зобов'язати колгоспи, які мають підходящі умови для розвитку велосипедного спорту, в найближчий час придбати необхідний інвентар. Вважаю (підкреслене ред.), що це питання задовільно вирішиться в найближчий час».

Отож чекатимемо «найближчого часу».

ПОНЕДІЛОК

8 ЖОВТНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «Крайні рапортує Радянська область». (М). 19.00 — Балет А. Адана «Жизель». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Прем'єра телефільму «Людина на роздоріжжі». 1-а серія. (ЧССР). (М). 22.40 — Спортивна програма. (М). 23.15 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 18.00 — Фільм-концерт. (К). 18.30 — Телефільм. (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — «Дума про хліба». (Херсон). 19.50 — О. Алексін. «Справа сердечна». Вистава. (К). В перерві — «На добраніч, діти!» (К). Програма «Час». (М). 22.15 — «Сільськогосподарський тиждень». (К). 22.30 — Вечірні новини. (К).

ВІВТОРОК

9 ЖОВТНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевізії. (К). 11.15 — Телефільм. (К). 11.35 — «Шкільний скан». Українська література для учнів 10 класу. (К). 12.15 — Художній фільм «Розбіг». (К). 13.05 — «На кукурудзяних жнивях». (Кіровоград на Республіканському телебаченні). 16.25 — Концерт. (Донецьк). 16.55 — Для школярів. «Зірка Гайдара». (Львів). 17.30 — «Натхнення». (Дніпропетровський). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Концерт. (Кіровоград). 19.00 — «Ленінський університет мільйонів». (М). 19.30 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з хокею. «Крила Рад» — ЦСКА. В перерві — «Хроніка тижня». (Кіровоград). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження хокейного матчу. (М). 22.00 — Кольорове телебачення. «Наша адреса» — Радянський Союз. Концерт. (М). 23.05 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Для юна-

цтва. «Шукачі». (М). 10.15 — Кольорове телебачення. Р. Рубін. «Перша особа множини». Телевізії. (М). 11.45 — «Нові правила шляхового руху». (М). 12.15 — Концерт на замовлення телеглядачів. (М). 15.20 — Фільм-лауреат 5 Всесоюзного фестивалю телевізійних фільмів. (М). 16.35 — Навчальна передача з історії. (М). 17.00 — Для дітей. «Дітям про збір». (М). 17.30 — «Наука — сьогодні». (М). 18.00 — Телефільм. (К). 18.30 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — «Екран молодих». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — До 30-річчя виконання Кінси під німецько-фашистським загарбанням. Художній фільм «Ніна». (К). 22.55 — Вечірні новини. (К).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

316050. ГСП. Кіровоград-50, вул. Луначарського, 50. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, м. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.